वने ऽत्र संस्थस्य समागता नरा विलस्य वाणी न कदापि मे श्रुता॥ तदेवं भवा युष्माभिर्मया सह गन्तव्यमिति। एवमभिधायात्मानुयायि परिवारानुगतो दूरदेशान्तरं रक्तान्तो जगाम।

अथ रक्तान्ते गते स्थिरजीवितिहृष्टमना व्यचिन्तयत्। अहो ५ कल्याणमस्माकमुपस्थितं यद्रक्तान्तो गतः। यतः स दीर्घदर्शी। एते च मूढमनसः। ततो मम सुखघात्याः सञ्जाताः। उक्तं च यतः।

न दीर्घदर्शिनो यस्य मन्त्रिणः स्युर्महीपतेः।
क्रमायाता ध्रुवं तस्य न चिरात् स्यात् परिक्षयः ॥२२९॥

अथवा साधिदमुच्यते।

१० मन्त्रिरूपा हि रिपवः सम्भाव्यन्ते विचक्षणैः।
ये सन्तं नयमुत्सृज्य सेवन्ते प्रतिलोमतः ॥२३०॥

एवं विचिन्त्य स्वकुलाय एकैकां वनकाष्ठिकां गुहादीपनार्थं दिने दिने प्रक्षिपति। न च ते मूर्खा उलूका विजानन्ति। यदेष कुलायमस्मद्धा हाय वृद्धिं नयति। अथवा साधिदमुच्यते।

१५ अमित्रं कुरुते मित्रं मित्रं द्वेष्टि हिनस्ति च।
शुभं वेत्त्यशुभं पापं भद्रं दैवकृतो नरः ॥२३१॥

अथ कुलायव्याजेन दुर्गद्वारे कृते कष्ठनिचये सञ्जाते सूर्योदये ऽन्धतां प्राप्तेषूलूकेषु सत्सु स्थिरजीवी शीघ्रं गत्वा मेघवर्णमाह। स्वामिन् दारुसाध्या कृता रिपुगुहा। तत् सपरिवारः समेत्यैकैकां वनकाष्ठिकां २० ज्वलन्तीं गृहीत्वा गुहाद्वारे ऽस्मत्कुलाये प्रक्षिप। येन सर्वे शत्रवः कुम्भीपाकनरकप्रायेण दुःखेन म्रियन्ते। तच्छ्रुत्वा प्रहृष्टो मेघवर्ण आह। तात कथयात्मवृत्तान्तं। चिरदृष्टे ऽसि। स आह। वत्स नायं वक्तव्यस्य कालः। यतः कदाचित् तस्य रिपोः कश्चित्प्रणिधिर्ममेहागमनं निवेदयिष्यति। तज्ज्ञानादन्धो ऽन्यत्रापसरणं करिष्यति।

२५ तत् वर्यतां। उक्तं च।